

РЕШЕНИЕ

№ 581

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 03.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3371** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 - 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район П., С. № 48, ет. 4, представлявано от М. С. и В. Г., управители и със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В, чрез адв. Т. Т. срещу решение № ПИ-123 от 16.03.2020 г. на зам.-директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. № 2553-03-180 от 02.03.2020 г. подадена срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ № С202225-022-0010131 от 21.02.2020 г., издадено от Й. З. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място].

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби. Не претендира разноски по делото.

Поддържа се, че както решението, така и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/, са незаконосъобразни, необосновани и издаден при съществено нарушение на процесуалните правила. Поддържа се, че неправилно и в разрез на ЗХ било направено разширително тълкуване на нормата на чл. 92, ал. 3, изр. 2 от последния. Тази норма се отнасяла до невнесени в срок вземания по чл. 30, ал. 3 от ЗХ, които били определени в съответствие с подадената от хазартният оператор декларация. Разпоредбата на чл. 92, ал. 3 от ЗХ касаела само случаите при които определените вече годишни вноски, държавни такси и лихви за забава не са платени, а не случаите при които платените в

срок държавни такси въз основа на приети декларации се изменят. Твърди си още и липса на мотиви в обжалваното решение относно приложението на ЗДТ. Наред с това са изложени доводи относно неправомерно смесване на публичния заповор с изпълнителният такъв. Сочи се и се твърди и недопустимост на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, тъй като АУПДВ въз основа на които е издаден ПНОМ не са влезли в сила, поради което образуваното производство е недопустимо на основание чл. 27, ал. 2, т. 3 от АПК. Изложени са доводи и за нищожност на АУПДВ. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени решението и потвърденото с него ПНПОМ, като незаконосъобразни.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адвокат И., редовно упълномощена, която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира заплащането на разноски.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. Б., оспорва жалбата. Намира, че оспорения акт е законосъобразен. Подробни доводи относно законосъобразността на акта и потвърденото с него постановление са изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разноски по делото, а именно юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото административна преписка се установява, че в ТД на НАП е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г. срещу [фирма] за принудително събиране на публични държавни вземания, установени с АУПДВ № 6 от 14.02.2020 г., № 7 от 14.02.2020 г. и № 8 от 14.02.2020 г., издадено от председателя на Държавната комисия по хазарта, с които са определени публични държавни вземания за държавни такси по реда на чл. 30, ал.3, пр. 1 от ЗХ.

До жалбоподателят е изпратено по реда на чл. 221 от ДОПК съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С202225-048-0035157 от 21.02.2020 г., връчено на последния на 24.02.2020 г. От текста на съобщението е видно, че в него са посочени изпълнителното основание, номера на изп. дело и размерът на публичното вземане.

Установено е по делото, че с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С202225-022-0010123 от 21.02.2020 г. е наложен заповор върху наличните и постъпващи суми, в размер на 74 796 652.65 лева по банковите сметки на [фирма] по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми предоставените за доверително управление, находящи с в ТБ [фирма], ТБ [фирма], ТБ [фирма], както и заповор върху два броя МПС.

На 03.02.2020 година дружеството жалбоподател депозирало жалба с вх. № 2553-03-180 от 02.03.2020 г. до Директор ТД на НАП срещу ПНОМ изх. № С202225-022-0010123 от 21.02.2020 г., а последният с Решение № ПИ-123/16.03.2020 г. е оставил жалбата без уважение.

По делото са представени още: АУПДВ № 6 от 14.02.2020 г., № 7 от 14.02.2020 г. и № 8 от 14.02.2020 г., издадено от председателя на Държавната комисия по хазарта, с които са определени публични държавни вземания за държавни такси по реда на чл. 30, ал.3, пр. 1 от ЗХ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 195 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящия административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

В настоящия случай безспорно по делото е установено, че с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. С202225-022-0010123 от 21.02.2020 г. публичният изпълнител при ТД на НАП С. град е наложил на основание чл. 200 от ДОПК, чл. 201, ал.1 от ДОП и чл. 202, ал. 1 от ДОПК запор върху наличните и постъпващи суми, в размер на общо главница и лихва - 74 796 652.65 лева по банковите сметки на [фирма] по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми предоставените за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма], ТБ [фирма], ТБ [фирма], както и запор върху два броя МПС.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в, ал. 3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението

на конкретно вземане следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство- принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по- голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на, ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел.

В процесното постановление за налагане на обезпечителни мерки са изложени мотиви обосновали нуждата от обезпечение, основани на събраните доказателства по преписката, с оглед изискването възведено в чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 не съдържа подробни изисквания досежно минимален обем и съдържание на фактическите и правни основания, които трябва да са задължителна част от съдържанието на ПНОМ. Необходимо и достатъчно условие, за да се приеме, че са изпълнени законовите изисквания за наличие на задължителни реквизити - фактически и правни основания е от съдържанието на обстоятелствената част на акта да става ясно какво е приел за установено от фактическа страна административния орган, издател на акта и какви са правните основания за издаване на акт с точно такова съдържание. В обжалваното ПНОМ тези изисквания за наличие на фактически и правни основания на акта са изпълнени, поради което и съдът счита, че не е налице порок, правещ същото незаконосъобразно и налагащ отмяната му.

Процесната обезпечителна мярка е наложена на основание разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, регламентираща случаите на налагане на обезпечителни мерки на установено по размер и изискуемо публично задължение. В настоящия случай, противно на твърденията на жалбоподателя, тези предпоставки са били налице при налагане на обезпечителните мерки и в постановлението на публичния изпълнител са изложени мотиви в тази насока. Към момента на постановяване на процесното постановление, без всякакво съмнение са били налице предпоставките за налагане на

обезпечителни мерки, тъй като е било налице установено и изискуемо публично вземане на длъжника, на длъжника [фирма] установени с АУПДВ № 6 от 14.02.2020 г., № 7 от 14.02.2020 г. и № 8 от 14.02.2020 г., издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта, с които са определени публични държавни вземания за държавни такси по реда на чл. 30, ал.3, пр. 1 от ЗХ. в общ размер на 74 796 652.65 лева по изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г., непогасени в законоустановения срок за доброволно изпълнение.

На следващо място, съдът намира, че наложената обезпечителната мярка е съобразена с целта на закона, като е наложен заповор само до размера на сумата, представляваща установеното и изискуемо вземане по АУПДВ. В този смисъл спазен е принципът на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, при налагане на конкретната обезпечителна мярка.

Ирелевантни в случая са направените от жалбоподателя възражения за нищожност на АУПДВ. Обстоятелството дали е налице нищожност поради липса на компетентност на издателя на акта, е въпрос, който може да бъде поставян в производството по обжалване на АУПДВ, не и в настоящото производство, чийто предмет е Решението на Директор ТД на НАП и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Да се приеме противното, би означавало съдът да извърши преценка на друг акт по пътя на косвения съдебен контрол, което е недопустимо.

Недопустимо е такъв контрол да бъде извършен и от публичният изпълнител, като доводите в тази насока на жалбоподателя са несъстоятелни.

За пълнота на изложението съдът намира за необходимо да посочи, че не е налице нито едно от основанията, посочени в чл. 197, ал. 3 от ДОПК, при която съдът би могъл да отмени наложеното обезпечение. От страна на жалбоподателя не е представено обезпечение в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Както вече бе посочено налице е годно изпълнително основание, доколкото АУПДВ представлява такова годно изпълнително основание. При налагане на обезпечителните мерки са спазени законовите изисквания за това. Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган, в изискуемата от закона форма за валидност, съдържа всички реквизити, посочени в приложимата правна норма, същото е мотивирано, издадено при спазване на административно- производствените правила и правилно приложение на съответните материални правни норми. Заповорът е наложен по отношение имущество, което може да бъде обект на принудително изпълнение, а самата обезпечителна мярка е съразмерна, тъй като е наложен заповор до размера на установеното по размер и изискуемо публично вземане.

По изложените съображения настоящият съдебен състав, намира, че подадената от [фирма] жалба е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това

При този изход на делото, доказана е по основание претенцията на ответник жалба за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв. - минимума по чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразно фактичката и правна сложност на делото.

По изложените съображения, Административен съд – София град, Трето отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район П., С. № 48, ет. 4, представлявано от М. С. и В. Г., управители и със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В, чрез адв. Т. Т. срещу решение № ПИ-123 от 16.03.2020 г. на зам.-директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. № 2553-03-180 от 02.03.2020 г. подадена срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ № С202225-022-0010131 от 21.02.2020 г., издадено от Й. З. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място].

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК] да заплати на ТД на НАП- С., сумата 100 лв. /сто лева/, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

Решението да се съобщи на страните посредством изпращане препис от същото, съобразно чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: